

Geleneksel kültür taşıyıcısı: Mehmed Şevket Eyygi

Mücahit Bayram Işık

1992 yılında Ankara'da doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Ankara'da tamamladı. İstanbul Medeniyet Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümünden 2017 yılında mezun oldu. Cumhurbaşkanlığı Sosyal ve Kültürel İşler Başkanlığı Müzeler ve Kültür İşleri Müdürlüğünde görev yaptı. Şu anda Türkiye Büyük Millet Meclisinde çalışmaktadır.

Beslenme konusu uzmanlık isteyen bir konudur. Hangi vitamin hangi mineral hangi hastalıklar için önleyici olacağı ya da şifa kaynağı olacağı, günde ne kadar alınması gerektiği, ayda ne kadar alınması gerektiği; bunlar üzerine ihtisas yapmış olan uzman doktorlar ve beslenme uzmanlarının, diyetisyenlerin alanıdır. Destursuz başa girmek yerine mezkûr konular uzmanına bırakılmalıdır. Ancak Şevket Bey, buradaki uzmanın “Merhum Süheyl Ünver gibi doktor olmasından” yanaydı. Yani “insaflı” olmalıydılar. Hiç olmazsa mezkûr doktorlar Hipokrat yeminine bağlı kalmaydılar. Çünkü iyi niyetli olsalar bile doktorlarımız “ilaç sanayisinin emrinde” olabilirlerdi. Buna mukabil şifa niyetine verilen ilaçlar muhtelif başka arızalara yol açabilirdi. Bu yüzden Şevket Bey zaruri olmadıkça ilaç kullanmamakla birlikte hastalık ve rahatsızlıklara karşı önleyici bir beslenme programını hem kendileri uygularlardı hem yakın çevresindekilere uygulamalarını salık verirlerdi. Mesela her sebzededen yılda en az bir kere olsun yemeği adet edinmişlerdi, yer elması bu hususta dikkat ettiği sebzelerdendi. Çörek otu için ise her fırsatta Efendimizin (SAV) “Çörek otuna devam ediniz zira çörek otunda ölümden başka her derde fayda vardır” hadis-i şeriflerini dile getirirlerdi. Hakiki balın azının şifa çoğunun ise zehir olabilirdi. Suyu fazla içmek bile en nihayetinde insanın hayatına mal olabilirdi. Her gün

sürekli olarak kepeği alınmış beyaz ekme yemek Şevket Bey'e göre “Çok zararlı ve uzun vadeli intihar”dı.

Biyolojik olarak insan vücudunun, bedeninin ihtiyacı olan gıdaları almak bir beslenme konusu ise alternatif beslenme yollarından da bahsetmek mümkündü. Bundan mülahem Merhum Şevket Bey'in kendini salt biyolojik bir vasıta ile yani mide yolu ile doyurduğunu dile getirmek, onun beslenme kültürünü eksik aktarmak anlamına gelmektedir.

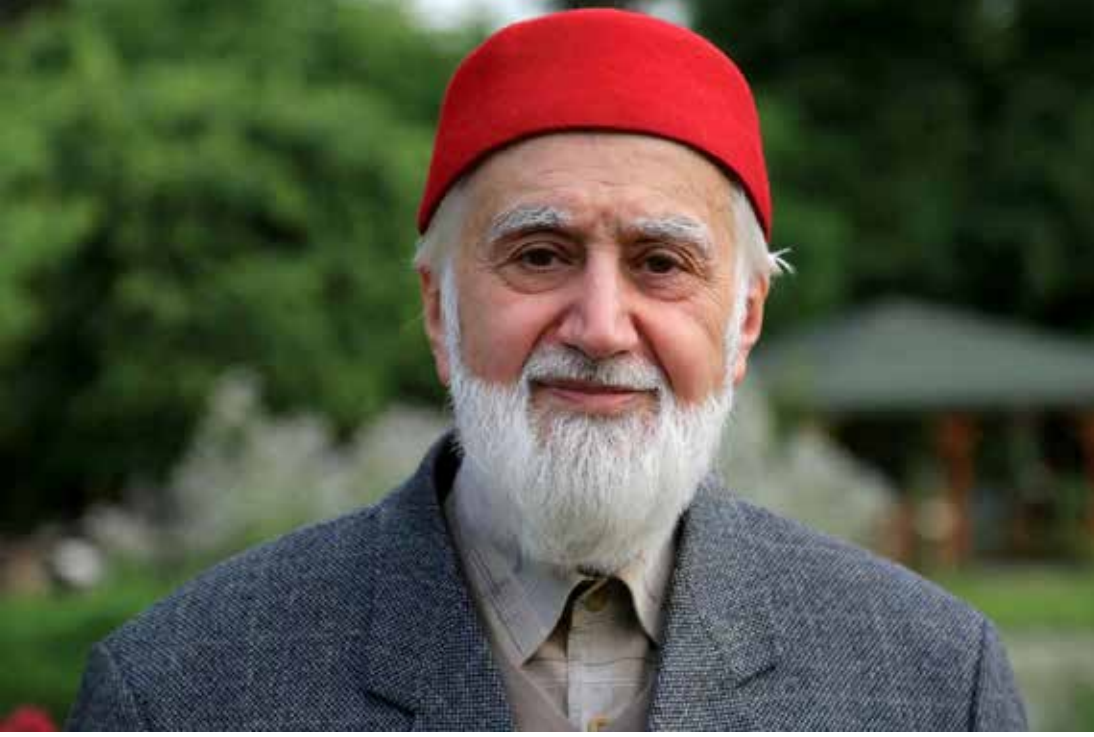
Mesela Merhum Şevket Bey'e göre güzel bir çiçeği koklamak tedavi aracıydı. Keza insanı karşısında kararı kalmayacak derecede mest eden bir sanat eserini temaşa da tedavi hanesine yazılabileceği gibi beslenme hanesine de yazılabılırdı. Bugün müzik ruhun gıdasıdır derler. Edirne'de Sultan II. Bayezid Külliyesi Darüşşifası'nda su sesi ve musiki ile hastalar tedavi edilmiyor muydu? Pekâlâ burada yağmur gibi damla damla kulağa dökülen sesin insanda oluşturduğu müspet etki şifa ve terapi hanesine yazılmayacak mıdır?

Yirmi-yirmi beş kadar üniversite ve lise talebelerinden müteşekkil iftar sofralarındaki mütevazı yemek esnasında “Bir kişi yemek yerken doymazsa ne yapar?” sorusunun cevabı kesinlikle “Bir porsiyon daha yemek yer.” değil, “Ekmeği biraz daha fazla yer.” idi. Yine bu sofrada “Müslüman için en iyi ve en doğru

beslenme nasıl başlamalı?” sorusuna muhatap olduğunuzda; iyi beslenmek doğru yemek kültürü denince zihninizde C vitaminleri, B12'ler uçuşabilirdi. Ancak doğru cevap kesinlikle ve kesinlikle “Besmele ve Kanaatti.”

Şevket Bey, hayatındaki “sanatlı sadeliği” yemek yeme kültürüne de nakşetmişti. Ona göre “insan bir bardak çay, biraz peynir ve birkaç zeytin ile hem yetimeli hem mutluluk duyma” meziyetine muktedir olabilmeliydi. Kanaat kapısının ilk eşiklerinden biri buydu. Yaşamak için yiyenler mütevazı ziyafete kanaat ederler, yemek için yaşayanların ise mütevazı bir sofraya karşısında zatîlilerin buyurduğu gibi “içlerinden hayal kırıklığına binen cam kırığı sesleri” duyulabilirdi.

İnsan ruhu inceldikçe, insanın algı kapasitesi arttıkça bilincin eylemler üzerinde daha görünür hâle gelmesi beklenir. Bu tür ruhlar daha küçük, daha narin, daha zarif şeylere meyilli olur. Oysa eğitimsiz kaba ruhlar haz alabilmek ve mutlu olabilmek için daima geniş, pahalı ve büyük, şeylere yönelirler; pahalı ve büyük yapılar, daha pahalı ve büyük binekler, daha pahalı ve büyük eşyalar. Buna elbette “daha pahalı ve fazla yemek” yeme ve “daha pahalı giyinmek” arzusunun da eklemek mümkündür. Basit ruhlar tek boyutlu bırakılmaktan ötürü kıymeti cesamet ile ölçerlerken mefhumu muhalifi olan ince ruhların ise terazisinde ölçü zarafet, letafet ve sadeliktir. Aslında

buradaki ayırım ölçülü olmak ile ölçüyü kaçırmaya tekabül etmektedir. Ölçüyü kaçırmak hızını alamamak şeklinde tezahür etmektedir. Efendimiz (SAV) sevgide ve düşmanlıkta bile ölçülü olmayı buyurmamışlar mıydı? Buna mukabil yüce dinimiz İslam basit, dengeli ve ölçülü bir hayat sürmekte bir ferahlık ve kolaylık olduğunu nasihat etmemiş miydi? Çünkü aşırılık ve ölçüsüzlük sonucunda insan en basit sorumluluklarını bile yerine getiremez hale gelebilmektedir. Efendimiz (SAV) kendisine gelip ben ömrümün sonuna kadar, bütün gece uyumaksızın ibadet edeceğim diyen zata dinin kolaylık olduğunu söyleyerek ibadette bile aşırılığa kaçarak Allah'a (CC) karşı gelmekten sakınmayı nasihat etmemişler miydi?

"Benim en büyük lüksüm, ekmeği kızartarak yemek ve beş çayı içmektir." sözleri Merhum Şevket Bey'i tanıyan ona mülaki olanlar için hayırhah veciz sözler ve nasihatler mahiyetindedir. Bu sözler bir tür murakabe aracıdır. Ayrıca mezkûr ifadeler "İnsan yemek için yaşamamalı, yaşamak için yemeli." sözlerinin mütemim cüzü olduğu düşünülebilir. İlkinde yemek bir amaç halini almışken ikinci durumda ise hayatın idamesindeki araçlardan biri olduğu görülmektedir. Şevket Bey "Bir Müslüman acıkmadan sofraya oturmaz, tam doymadan sofradan kalkar." sözlerini sarf ettikten sonra gündelik hayatın hengâmesi ve tantanasından bir an için silkinip kendinize geldiğinizde malumun meçhul olduğunu anladınız.

Basit yaşa ki başkaları da var olabilsin, nazarı üzerinden anlatılmak istenen hikmeti; yitik malımızı, Efendimizin buyurduğu gibi diyar-ı Hind'den diyar-ı

Çin'den getirmeye mecalesiz, istidatsız ve isteksiz olsak da kulaklarımız, bu nasihatleri tutmak konusunda pek mahir olmasa da bu konuda Şevket Bey naif sesi ile zihinlerimizde hoş bir sada derc etmişlerdir. Aslında onun en büyük nasihatini lisanihâli idi. *Dava adamı, mütefekkir, sanat ve estetik sevdalısı Mehmed Şevket Eygi Bey tam bir aksiyon adamı olduğundan onun bütün eylemleri düşüncesi, işleri ile kaynaşmış, bir olmuştu.*

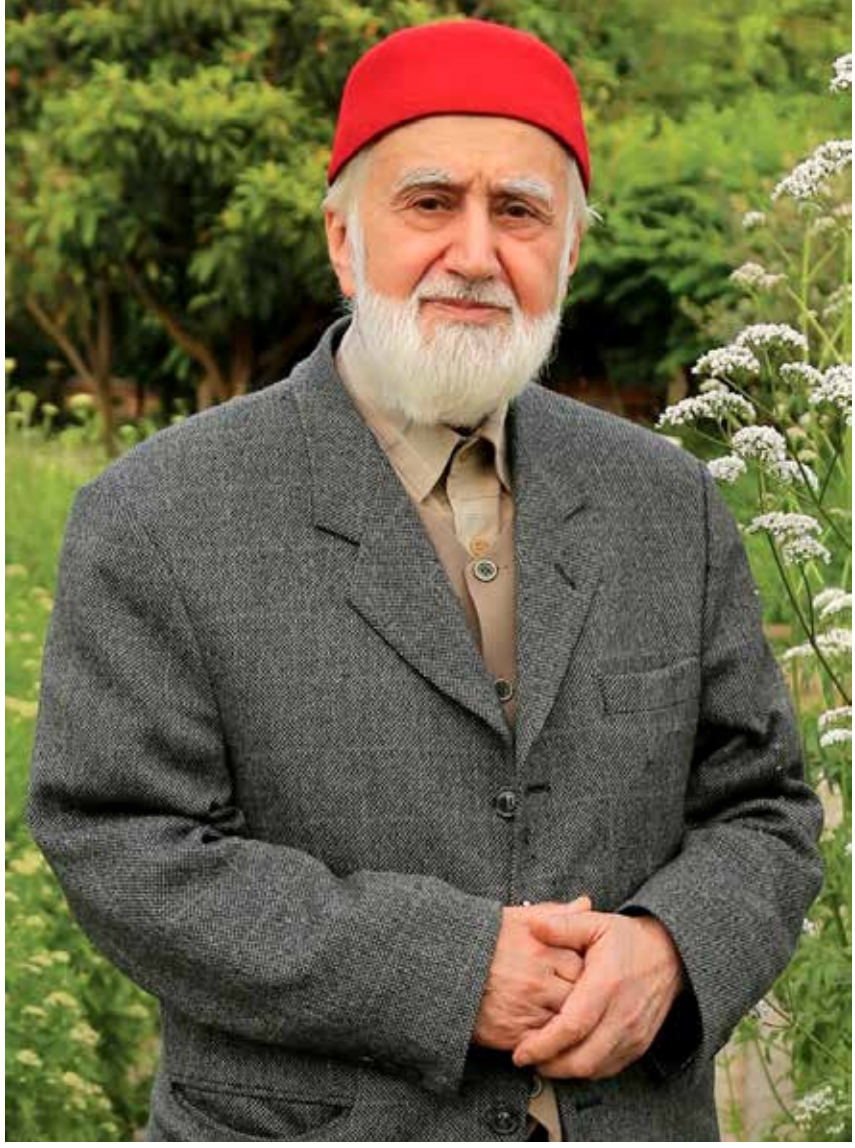
Onun düşüncesi, hayat felsefesi, ahlakı kanaat ahlakıydı. Her fırsatta Hz Muhammed (SAV) Efendimizin "*Kanaat bitmez tükenmez bir hazinedir.*" hadis-i şeriflerini vird-i lisan eylerlerdi. Yazdığı gibi yaşadığından mülhem, onun lisanihâli ile dile getirdiği haslet ve meziyetler onun savunduğu fikir ve düşüncelerden kopuk değildi, bilakis tam da o düşüncelerin tezahüründen mürekkepti. Bu veçhile onda müşahhas hâle gelen "sadelığın azameti"nden başkası da değildi. Elbette buradaki sadelik bayağılık, sıradanlık ya da aleladelik değil. Buradaki sadelik içinde "çok" barındıran "az" mahiyetindedir. Ayrıca buradaki sadelik tevazu ikliminin pınarından kaynamış, kanaat kurnasında birikmişti. Dolayısıyla burada sadeliğin "S"sinin büyük harfle yazılmasının iktiza etmektedir.

Merhum Mehmed Şevket Eygi Bey hayatın hemen her yönüne dokunan etkileyici fikirleri olan "ince ruhlu" büyük bir fikir adamıydı. Son emsali ile bir devri kapatan İstanbul Beyefendisi idi. Dinlemesini bilene heybesinde her konuda söyleyebileceği "kulağa küpe olan" türden veciz ifadelerle sahipti. Çareler, çözümler, teklifler, temenniler kabilinden ya

Merhum Mehmed Şevket Eygi Bey hayatın hemen her yönüne dokunan etkileyici fikirleri olan "ince ruhlu" büyük bir fikir adamıydı. Son emsali ile bir devri kapatan İstanbul Beyefendisi idi. Dinlemesini bilene heybesinde her konuda söyleyebileceği "kulağa küpe olan" türden veciz ifadelerle sahipti. Çareler, çözümler, teklifler, temenniler kabilinden ya da nasihat nevinde dile getirdiği sözler ekseriyetle kültür, sanat, estetik konuları ile ilgiliydi.

da nasihat nevinde dile getirdiği sözler ekseriyetle kültür, sanat, estetik konuları ile ilgiliydi. Bilhassa bu üç kavramın gündelik hayatın görünen yüzündeki izdüşümleri ve etkileri ile ilgili olmazsa olmaz kıstas ve kriterlere sahipti. Mesela ona göre "İnce ruhlu olmayan güzellikten, estetikten anlamayan bir zat güzel çay demleyemezdi." Çünkü düşünmek sanatı, hareket adamı için düşünceyi içgüdü haline getirmek sanatı olmak zorundaydı ki güzel çay demleyebilsin. Dolayısıyla merhum büyüğümüzün nazarında; sanat, estetik, kültür askıda duran -yer çekiminden azade- sürtünmesiz, katı ve değişmez bir anlam ihtiva etmemekteydi. Yani salt teoriye hapsolan, sadece kitaplarda yazan ve entelektüel sohbetlerin mezesi, gündelik hayattan ve insan eylemlerinden bağımsız bir yerde var olan şeyler değildi. Şevket Bey'e göre sanat, estetik, kültür hayatın her alanını ve insanoğlunun her eylemini kapsayan kavramlardandı. Mesela Şevket Bey'in "güzellik algısı", üzerinde teori üretildikçe afaki bir hâl alan ve git gide ayağı yerden kesilerek salt istilâh haline gelmiş olan ve süte sabuna dokunmayan, kokmaz bulaşmaz bir kelime hiç değildi. Güzellik, ona göre uygulanabilir, tatbik edilebilir olandı.

Bir nebze olsun “bir an” için hiç olmazsa Merhum Şevket Bey’i temaşa ile onun kalpteki aksları dile getirilmeye çalışıldı. Karmaşık hâle gelen zihin dünyamızda tantana ve hengâme bir an için durdurulma basireti gösterildiğinde onun karanlık bir mağaraya vuran güneşin ışıkları gibi içimizi aydınlatacak sözleri her zaman kulaklarda yankılanacaktır.

Eskiler “Kemalât teferruatta saklıdır.” demişler. Şevket Bey’e göre en basit bir iş bile en azami ciddiyet ve dikkat ile yapılmalıydı. Duvara çivi çakarken bile birtakım kurallara uyulmalıydı. Aksi takdirde küçük ve basit görünen bir iş, facia doğurabilirdi. Merhum Şevket Bey’in hayat telakkisi için geçerli olan belli kıstas ve kriterler onun beslenme ve yemek kültürünün içerisinde de mündemiçti. Sabırsız, tahammülsüz bir şekilde ve tıknamak suretiyle “yemeğe saldıran”dan hoşlanmazdı. “Pisboğaz nasıl bir insandır?” sorusunu “Yarım insandır.” cevabı ile tamamlamaktaydı. Şevket Bey’e göre yemek yeme salt bir beslenme faaliyeti de değildi. Yemek yemenin de bir kültürü, adabı vardı elbette.

Misal olarak mütevazı esnaf lokantalarında yemek yemeyi tercih ederdi. Tek başına yemeyi doğru bulmazdı. Her zaman olamasa bile çoğunlukla fakir bir kimse rutin bir yemekte bile yemeğe davet edilmeliydi. Buna binaen “Şaşaalı, janjanlı, cafcaflı, şatafatlı” kendi tabirleri ile “Beş yıldızlı iftar yemeklerinden” pek hoşlanmazdı. Aynı şekilde sefahat içerisinde gösterişi hiç hoş karşılamazdı. Çünkü bu tür sofralar ona göre “Tokların tokları ağırladığı” sofralardı.

Ona göre lüks yerlerde yemek yeme tutkusu tam bir marka fetişizmi içerisinde

de değerlendirilmesi gereken “klinik bir vaka” idi. Sefahati, lüksü fetişleştirmenin bir boyutu da statü ile ilgiliydi. “Altınkemik” lokantasında yemek yemeyi kendi benliğine yabancılaşarak varlık sebebi sayan bir zat, “mütevazı yemek yemeyi zül sayabilir, anında fenalık geçirebilirdi.” Dolayısıyla bu zatın ivedi bir şekilde uzun soluklu bir rehabilitasyon sürecine dahil edilmesi elzemdi. Buna mukabil ise her fırsatta “anti-tüketim” konusunda bir kitap hazırlayacağını dile getirmeyi ihmâl etmezdi. Sefahat mantığının taziyikenden neşet eden “Müslümana her şeyin en iyisi layıktır.” şeytanî felsefesine kapılmamak gerektiğini şiddetle ve hareketle salık verirdi. Ona göre Müslüman her şeyin en iyisini, en lüksünü, en israfısını, en gösterişlisini tüketmezdi. Bu, şaşmaz asıl ölçüyüdü.

Ayrıca az önce bahsedildiği türden sofralarda kesinlikle ve kesinlikle birtakım lüzumsuz konularından bahsedilmesine şiddetle karşı çıkarlardı. Bunların en başında da şüphesiz politika gelmekteydi. Şevket Bey’e göre mütemadiyen politika üzere konuşmak “gevezelik” yapmaktan başka bir şey değildi. Ayrıca giybet ve dedikodunun bu sofrada yeri olmamalıydı. Giybet yapanlar için “Hiç kendilerini olanı söylüyoruz.” diye savunmasınlar çünkü olmayanı söylemeniz doğrudan iftira atmış olursunuz.”

sözlerini sarf ettikten sonra bu bahis hiç açılmadan ve açılmamak üzere kapanırdı. Yani ne yenileceği ile birlikte ne konuşulması gerektiği de belli idi. Mesela dünyanın en leziz yemeği yense ve üzerine dünyanın en güzel çayı kahvesi içilse bile bunlar giybet ve birtakım kötü konuşmaların mihmendarlığında tüketiliyorsa mezkûr nimetlerin murdar olması içten bile değildi. Elbette burada bir itiraz gelebilir. Dört bir tarafımızdan rasyonel hayat telakkisi ile kuşatıldığımız bir iklimde itiraz gelmemesi mümkün olmazdı. Merhum Şevket Bey, çakraları açılan ve hiç rasyonel olmadığını ima eden ve bunu iç homurtuları ile dile getiren kimselere, “İnanmayan açsın Japon Doktor Masaru Emotu’nun araştırmalarını incelesin.” derdi. Şevket Bey lise ve üniversite talebelerine “hikmetli en az on beyit” ezberlemelerini tavsiye ederlerdi. Burada ise iki türlü doyumdan bahsetmek mümkündür. Birincisi beyitlerdeki ahenk ve düzen üzerinden bir estetik ve sanata bağlı olarak ruh doyumunu diğeri ise kültür doyumuydu.

Ya sevgi? Mesela kedisi şimdi yaşayan ismiyle “Emanet”e duyduğu sevgi Şevket Bey’in hem terapi aracıydı hem sevgi yolu ile beslenme aracı. Şevket Bey masasında çay içerken çayı dökmesin diye Emanet’i yere indirirdi. Kucaktan indiği anda patisini yalayıp yüzünü te-

mizleyerek bozulduğunu hissettirmeye çalışırdı. Muayyen bir süre geçtikten sonra tekrar Şevket Bey'e dönerek tam miyavlamakla ile miyavlamamak arasında mırıldandığı tiz ve yumuşak bir ses ile âdeta "Gelebilir miyim?" diye uzun izin isteme faslından sonra dayanamayarak en nihayetinde kapıdan atılsa bacadan giren -üzerinde öteberi bulunan bir masaya sıçrar; görünürde hiçbir çaba harcamaksızın, bir tek objeyi bile kırmaksızın, bir vazoya bile değmeksizin, zarif bir şekilde yapardı bu işi- Şevket Bey'in can dostu cebren de olsa masada kendine yer açtırdı. Bir yaramazlık yapmaması karşılığında masanın üzerine uzanmasına izin verilse de pazarlığı sıkı tutardı Emanet. Hiç olmazsa bir patisi ile Şevket Bey'e temas etmek isterdi. Elbette bu sevgi alışverişi karşılıklıydı. Bunu Emanet'in çıkardığı iç sesinden duyabilirdiniz. Belki de ömründe böyle bir sahne ile karşılaşmış misafirine dönerek neşe içerisinde "kedi terapisi" yaptığını söylerlerdi.

Mesela Şevket Bey'e göre "her çirkin bina bir şiddet hareketi"ydi. Gürültü kulak ile aynıleşen bir kavram olsa da göz ile algılanan kargaşa ve çirkinlikte gürültü olarak değerlendirilebilirdi. Bu çarpıklık adeta yüksek desibelde gürültüye maruz kalmak ile eşdeğerd. En nihayetinde insanı hasta edeceğini vurgularlardı. Çünkü haneler ve yuvalardan numaralı evlere geçiş sürecinde mesken yapısı nasıl betonlaşmış ise zihinlerde bu şekilde betonlaşma belirtileri göstermişti.

Bilinç sahibi ve ince ruhlu bir özne de temaşanın hazzı uyandırması gerekir. Misal olarak bir hüsnühat onun lügatinde dinginlik demektir. Bu dinginlik insana huzur verirdi. Dolayısıyla Şevket Bey gibi gözleri hassas olan kimseler için sanat kıymeti olan bir tabloyu temaşa etmek bile tek başına mutluluk sebebiydi. Bu bazen bir Fuzulî ya da Nabi'nin berces-te beytinin meşki olabilirdi. Manası bir tarafa kaligrafi düzenindeki oran, orantı, birlik ve düzenin bile amiyane tabirle -anlamasa bile- derununda bir kıpırtının oluşmasına sebep olmalıydı.

Sanatta ve estetikte kemal noktası olan güzel, uygunluktur. Aşırılık değil. Buna mukabil ise vücutta da güzel özelinde ahenk sağlığa tekabül etmektedir. Vücudun ahengini bozan birtakım rahatsızlıklar bu bağlamda muhtelif sebeplerle ortaya çıkabilir. Bunlardan bir kısmı doğ-

rudan beslenme ve yemek yeme kültürü ile doğrudan ilgili olabilir. Bazen eksik bazen de fazla yemek yine birçok rahatsızlığı beraberinde getirebilir. Ancak bazen de rasyonel toplum tasavvurunu temel alan hayat telakkisinden hareketle insan sağlık hastalığına tutulmaz mı?

Günümüzde sağlıklı yaşam, bize mütemadiyen dikte edilen bir ideoloji halini aldı. Sağlık bir ideoloji halini aldığında, bu ideolojiye ayak uyduramamak bir hastalık belirtisine dönüşür. Merhum Şevket Bey bu durum için "hastalık hastaları" tabirini kullanırlardı. Mesela Alzheimer'a karşı kendini korumak için sıralanmış tavsiyelere bu noktadan bakmak gerekebilir: D vitamininizi 50-100 aralığında tutun; insülininizi 5'ten, HbA'inizi 5,5'ten düşük tutun. Açlık kan şekeriniz 90 civarında olsun; hipertansiyondan korunun. Liste bu şekilde uzayıp gidiyor. İnsan için hazırlanmış bir programdan ziyade sanki mekanik motor bakımında dikkat edilmesi gereken kalemleri hatırlatıyor gibi görünüyor. Doğru beslenme ve sağlıklı bir hayat sanıldığı gibi bodoslama ve dümdüz müdür? Peki, Efendimiz'in "Oruç tutun, sıhhat bulun." hadis-i şerifinden hareketle killetitaam kültürünü nereye koymak gerekir? Musikide "es" boşluk demektir. Bazen 'es', sestem; notadan daha makbul değil midir?

İnsanoğlu mikro kozmostur. Bu vesile ile tabiata bakıldığında tam bir geometrik ve aritmetik düzen mi gözlemlenir? Halbuki doğada dönüşler, kırılmalar, tekrarlar, boşluklar olmadan yaşam olmaz. Tabiatın doğası da bu bağlamda fraktal değil midir?

Şevket Bey bir şeyin illa ya '0' (sıfır) ya da '1' (bir) olduğu matematiksel akıl yürütmenin tazyikindeki beslenme kültüründe sağlıklı olup olunamayacağına dair ciddi şüpheleri vardı. Zaten modern tıbbın maksadının da sağlık olduğu artık şüphelidir. Pazar payını geliştirmeyi kendine muhtemel gelecekte vizyon olarak belirleyen ilaç firmalarının eline düşmüş olan tıp anlayışında insafın uzaklaştırılıp tıbbın endüstrileşmesine şiddetle karşı çıkarlardı. Çünkü mezkûr mantıktaki tıp anlayışında hangi yaşta olursa olsun insanda tabii olan bazı eksikler bozukluk olarak algılanır. Sağlık fetişizmini yani sağlık hastalığını da bu bağlamda zikretmek elzem hale gelmektedir. Özdeyişi ise "Herkesi sağlıklı yaşatmak."

Yemek masası leziz tatlar için bir sunak, sofranın ve sohbetin paylaşıldığı bir yer olma özelliğini artık kaybetti. Bunun yerine yağ ve kalori miktarımıza dikkat ettiğiniz, bir nevi bir tür kimyevi maddelerden yapılan ilaca indirgenmiş olan besinleri özenli bir şekilde tükettiğimiz bir eczane tezgâhına dönüştü. Böyle bir iklimde sakatlanmak, hastalanmak ve normal kabul edilen değerlerin dışında değerlere sahip olmak bozukluk olarak kabul edildi. İvedi şekilde tedavi edilmeliydi. Merhum Şevket Bey "Gençlikte orta yaşta ya da ileri yaşta birtakım rahatsızlıkların yaşın doğasına uygun olduğu"nu vurgulamışlardır. Yani ona göre her döneme uygun birtakım rahatsızlıkları tabii karşılanmalıydı. Misal olarak da bir bisiklet yarışçısının nabzının normal insan nabzına göre düşük atma örneğini vermişlerdir. Bu bisikletli yarış esnasında kalp ritmi artıp nabızı yükseldiğinde bile bu yükseklik en fazla normal insan nabzına yaklaşabilmekteymiş. Bisikletli düşük nabzın getirdiği avantaj ile birçok yarış kazanma fırsatı yakalamış. Ancak doktorlar mezkûr zata bu rahatsızlığının normal olmadığını pekâlâ hayatına mal olabileceğini söylemişler. Ya da yaşı ilerleyen kimsede yaşına bağlı olarak yine birtakım aksaklıkların çıkmasından "tabii" bir şey yoktu. Bu kimse mezkûr rahatsızlık veya hastalıkla da "sağlıklı bir şekilde" hayatını idame ettirebilirdi. Genç ve dinamik bir insandaki çevikliğin ileri yaştaki bir kimsede beklenmesi ne kadar abes ise yaşı ilerlemiş kimselerin bazı rahatsızlıklarını 'sözde' ameliyat ya da birtakım uygulamalarla tedavi gayesi taşımak son kertede hasta olan zatı ya sedyeye ya da muhtelif ilaçların pençesine atabilirdi.

Şevket Bey'in hayatın her alanına dokunan yaşam tarzı ve sözleri hafızalarda tazeliğini korumaktadır. Hayata dair olup yine zatâtilerinin tabiri ile "İrili ufaklı, küçük-büyük değinmediği temas etmediği konu kalmamıştır." Bir nebze olsun "bir an" için hiç olmazsa Merhum Şevket Bey'i temaşa ile onun kalpteki aksları dile getirilmeye çalışıldı. Karmaşık hâle gelen zihin dünyamızda tantana ve hengâme bir an için durdurulma basireti gösterildiğinde onun karanlık bir mağaraya vuran güneşin ışıkları gibi içimizi aydınlatacak sözleri her zaman kulaklarda yankılanacaktır. Bu bir demet ışık insanı sigaya çekme cihetinde ise. Ezcümle mektep açıktır. Rahmetullahi aleyh.